

[Nana Mikkelson.]

kendt fra olieselskaberne. Uranforekomsterne er begrænsede og stærkt efterspurgte, en situation, som monopolerne benytter sig af.

Dertil kommer, at behovet for kerneenergi er udtryk for en vækstideologi, som venstresocialisterne ikke deler. Behovet for atomkraft er et udslag af det kapitalistiske industrisamfunds hæmningsløse forbrug og konstant stigende behov for energi og råstoffer til en stadig stigende produktion af overflødige duppeditter, og hvor en konstant forringelse af varernes brugsværdi er med til at øge omsætningen. Det er ikke for ingenting, at det bliver kaldt blind vækst. Omkostningerne ved et stadig stigende energiforbrug er forurening, ressourcespild og nedslidning af den menneskelige arbejdskraft med deraf følgende sociale udgifter, knaphed på råstoffer på længere sigt og dårlige livsbetingelser for store befolkningsgrupper.

Valget af atomkraft vil medføre centralisering, ekspertvælde og afhængighed af udenlandske råstoffer og teknikere. De energikilder, vi allerede har til rådighed, suppleret med alternative energikilder på lokalt plan som solvarme, varmepumper, vindenergi m. v. til at overtage dele af det samlede energiforbrug vil kunne udnyttes af danske teknikere. Disse energiformer kan bruges i en decentraliseret industri, som bedre kan kontrolleres af de involverede arbejdere og dermed skabe en større energipolitisk uafhængighed.

At folketinget, før det har taget en principbeslutning, om Danmark skal have atomkraftværker eller ej, nu skal tage stilling til en lov, der går på alle biomstændighederne ved atomkraft, kan kun ses som et forsøg på lettere at få vedtaget principbeslutningen til sin tid — en helt bagvendt køreplan.

Denne lov indebærer også — § 10, stk. 2 — at de lokale myndigheder, amter og kommuner, frednings- og byplanmyndighederne, sættes ud af spillet. De fratages alle ankemuligheder. Den indebærer på alle områder en centraliseringstendens, som går imod regeringens sædvanlige tale om nærdemokrati og decentralisering. Den fratager befolkningen mulighed for indflydelse.

I den senere tid er der også af de fleste

kommet argumenter for, at atomkraft ikke vil blive billigere. Priserne på både uran og atomreaktorer er steget så enormt, at elværksdirektøren for Skærbæk har udtalt, at der ikke vil være nogen prismæssige fordele ved at satse på atomkraftværker.

Hvad hjælper det heller, at risikoen ved atomkraftuheld er regnet ud til f. eks. 1:75.000, når der ikke er taget højde for menneskelige og tekniske fejl, som vil kunne få uoverskuelige konsekvenser? Man kan f. eks. ikke se bort fra risikoen for uheld under transporter af radioaktivt affald, rent bortset fra at det vil være ganske uansvarligt at bruge atomkraft, så længe man ikke har fundet en fuldt betryggende opbevaringsform af de radioaktive affaldsstoffer.

Venstresocialisterne går ind for stabilisering af energiforbruget uden atomkraft.

Undervisningsministeren (Ritt Bjerregaard):

Allerførst skal jeg takke for de mange positive tilkendegivelser, der er fremkommet her i dag, og jeg vil også godt takke hr. Guldberg for de pæne ord om det store arbejde, der har været gjort til forberedelse af hele spørgsmålet om atomkraft.

Hr. Kjørulff-Schmidt var inde på spørgsmålet om folkeafstemning, og det var også flere andre ordførere. Det skal jeg ikke tage stilling til på nuværende tidspunkt; dels får vi jo nu, forstår jeg, et selvstændigt lovforslag, dels får vi jo også på anden måde lejlighed til at drøfte dette spørgsmål.

Flere ordførere har også været inde på § 10 i lovforslaget. Det er da ganske korrekt, at loven giver miljøministeren adgang til at tilvejebringe et samlet grundlag for en vurdering af samtlige relevante hensyn netop til brug for folketingets afgørelse, og så vidt jeg kan se, giver den valgte ordning folketinget mulighed for at bevare overblikket og hindrer, at folketinget involveres i administrativt arbejde.

Spørgsmålet om den lokale befolknings deltagelse har også været rejst, og regeringen har ikke her lagt sig fast på nogen bestemt form, men har tilkendegivet, at vi har sympati for den ordning, man har gennemført i England, hvor repræsentanter for den lokale befolkning sammen med ansøgerne og lokale myndigheder har mulighed for at følge bygningen af a-kraftværker.